

Sygn. akt IV Ka 650/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale A. J. z Urzędu Skarbowego w Ś.

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r.

sprawy **H. S.**

syna K. i E. z domu G. (...) roku w miejscowości S. (Niemcy)oskarżonego z art. 76§ 2 kks i art. 76 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 11 czerwca 2015 r. sygnatura akt VI K 491/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt: IV Ka 650/15

UZASADNIENIE

Urząd Skarbowy w Ś. wniósł akt oskarżenia przeciwko H. S. oskarżając go o to, że:

1. w złożonej w dniu 5 października 2009 roku w Urzędzie Skarbowym w Ś., woj. (...), deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług za wrzesień 2009 r. w związku z prowadzoną firmą (...) związaną ze sprzedażą hurtową skór, wyprawianiem, garbowaniem, barwieniem skór futerkowych, chowem i hodowlą drobiu oraz sprzedażą pojazdów samochodach, przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym - wskutek zaniżenia podatku należnego o kwotę 8.115 zł w wyniku nieopodatkowania sprzedaży samochodu P. (...) udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 26.09.2009r. na wartość 45.000,00 zł, wskutek zaniżenia podatku naliczonego o kwotę 147,45 zł w wyniku błędnego zsumowania prowadzonego rejestru zakupów za wrzesień 2009r., wskutek zawyżenia podatku naliczonego o kwotę 5.547,22 zł oraz 2,31 zł w wyniku odliczenia wartości wynikających z faktur VAT dokumentujących zakupy towarów nie wykorzystywanych do wykonywania czynności opodatkowanych, a tym samym do prowadzonej działalności gospodarczej między innymi suszarka do bielizny, wąż ogrodowy, smoczki, kieliszki, żel intymny dla kobiet, patelnie, klocki L., albumy fotograficzne, gra piłkarska, wino, dezodoranty, maszynki do golenia, kolorowe czasopisma i wiele innych, wskutek zawyżenia podatku naliczonego o kwotę 113,63 zł w wyniku odliczenia wartości wynikających z faktur dokumentujących zakup paliwa do samochodów osobowych o nr rej. (...) oraz zakupu papierosów, piwa i tygodnika

(...)- wprowadził w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś., narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwocie 13.599,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 76§2 kks

2. w złożonych w dniach 24 marca 2011 roku i 26 maja 2011 roku w Urzędzie Skarbowym w Ś., woj. (...), korektach deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług za styczeń, luty, marzec 2011r. w związku z prowadzoną firmą (...) związaną ze sprzedażą artykułów spożywczych, przemysłowych, skór oraz w zakresie chowu i hodowli drobiu oraz sprzedaży złomu stali przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym – wskutek niezasadnego odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych przez sklepy T., A., C., L., B., I., M., sklep (...) zawyżając podatek naliczony wykazany w deklaracjach VAT-7 za styczeń 2011r. o kwotę 7.829,00 zł, za luty 2011r. o kwotę 6.894,00 zł, za marzec 2011r. o kwotę 7.871,00 zł, wskutek stosowania niewłaściwej stawki podatku VAT w wysokości 5% w stosunku do zwierząt żywych (kur), gdy właściwa stawka wynosiła 8% - wprowadził w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś., narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 13.701,00 zł, tj. za styczeń 2011r. w kwocie 5.525,00 zł, za luty 2011r. w kwocie 3.576,00 zł, za marzec 2011r. w kwocie 4.600,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 76§2 kks w zw. z art. 6§2 kks

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 roku (sygnatura akt VI K 491/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy oskarżonego H. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 kks i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 (sto) złotych.

Oskarżonego H. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 76 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 (sto) złotych.

Na podstawie art. 40 § 1 kks w zw. z art. 86 § 1 kk połączył orzeczone w punktach I i II wyroku kary grzywny i wymierzył oskarżonemu H. S. karę łączną grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 (sto) złotych.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w łącznej kwocie 670 złotych, w tym opłatę w kwocie 600 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony H. S., zarzucając:

- 1) rażące na ruszenie kpk art. 2§1 ust.1 i §2, art. 4, art.5§2, art.92, art.170, art. 410 oraz art. 424§1 ust.1
- 2) zmianę treści zeznania M. S. przez sąd w wyroku i na podstawie tej zmienionej treści stwierdzenie niewiarygodności świadka M. S.,
- 3) zaprzeczenie w wyroku tak zwanym twardym dowodom. Miało to miejsce poprzez weryfikację z urzędu o stanie faktycznym, który to stan nie został respektowany w wymierzeniu podatku jak i w akcie oskarżenia, a sąd przyjął wersję urzędu sprzed weryfikacji jako miarodajną,
- 4) brak wnikliwości co do ustalenia i wyjaśnienia poczucia niewinności oskarżonego względem oskarżenia, dotyczącego zaniżenia podatki za sprzedaż samochodu P. (...),

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie wyroku i oddalenie aktu oskarżenia z powodu świadomie bezpodstawnego oskarżenia, poza tym wniósł ponownie o zawiadomienie organów powołanych do nadzoru o dokonanie bezpodstawnego oskarżenia.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna wydanego orzeczenia, zainicjowana wniesioną apelacją, wykazała, iż konieczne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. Takie stanowisko uzasadnione jest stwierdzeniami w sprawie uchybieniami jakie zaistniały w niniejszej sprawie.

Przede wszystkim zauważyć należy, iż oskarżony H. S. w złożonych, do akt przedmiotowej sprawy pismach w postępowaniu sądowym, przedstawiając własną argumentację zawarł także wnioski dowodowe, powyższe obligowało sąd orzekający do rozważenia tych wniosków i ich oceny. Procedując w sprawie sąd rejonowy nie odniósł się w sposób formalny do wszystkich przedstawionych przez oskarżonego wniosków dowodowych w tym w szczególności tych zawartych w pismach wniesionych do sądu rejonowego w dniu 01 czerwca 2015 roku oraz w piśmie z dnia 11 czerwca 2015 roku, jak również w pismach wniesionych do sądu rejonowego w dniu 17.10.2014 roku nie wydając postanowienia o oddaleniu tych wniosków jak i ich nie przeprowadzając, a brak rozstrzygnięcia, wypowiedzenia się przez sąd rozpoznający sprawę w tym zakresie mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia. Powyższe uchybienie ocenić należy jako rażące naruszenie przepisu art. 170 § 3 kpk. Warto przywołać w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 11 października 2007 roku w którym stwierdził, iż przepis art. 170 § 3 k.p.k. przewiduje dla decyzji o oddaleniu wniosku dowodowego formy postanowienia. Zaniechanie wydania takiego postanowienia stanowi rażące naruszenie tego przepisu, przy czym uniemożliwia też merytoryczną kontrolę zasadności owego dorozumianego stanowiska sądu, jeśli się zważy, że przesłankę oddalenia wniosku dowodowego stanowić może wyłącznie jedna z okoliczności wymienionych w zamkniętym katalogu sformułowanym w art. 170 § 1 k.p.k. (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w Wyroku z dnia 11 października 2007 roku II Aka 315/07).

Odnotowania ponadto wymaga, iż po wniesieniu do sądu rejonowego w sprawie niniejszej aktu oskarżenia H. S. złożył odpowiedź na wniesiony przez oskarżyciela akt oskarżenia w którym to piśmie procesowym (23 września 2014 roku data wpływu do Sądu Rejonowego w Świdnicy) wymieniony przedstawił własne uwagi, zastrzeżenia dotyczące zarzutów zamieszczonych w akcie oskarżenia a także wnioski oraz własną argumentację. Zaznaczyć zaś w tym miejscu należy, iż w przypadku gdy wniesiono odpowiedź na akt oskarżenia przewodniczący, stosownie do art. 385 kpk informuje o treści tego dokumentu. Protokół rozprawy głównej z dnia 21 października 2014 roku zawiera zaś m.in. zapis o odczytaniu akt oskarżenia oraz dwóch pism oskarżonego z dnia 20 września 2014 roku i z dnia 17 października 2014 roku wraz z załącznikami. W zaistniałej w sprawie sytuacji procesowej niewątpliwie zasadnym pozostawało tak poinformowanie przez przewodniczącego o treści wniesionej przez oskarżonego H. S. odpowiedzi na akt oskarżenia jak również odebranie od wymienionego oskarżonego dokładnych i szczegółowych wyjaśnień odnośnie podnoszonych w tym piśmie kwestii, a dotyczących zarzutów zamieszczonych w akcie oskarżenia jak i rozpoznania wskazywanych w dokumencie tym wniosków oraz następnie w toku prowadzonego postępowania zweryfikowanie przedstawianych przez tego oskarżonego twierdzeń konfrontując te zaprezentowane tezy z innymi zgromadzonymi dowodami.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, iż sąd rejonowy rażąco naruszył w niniejszej sprawie przepis art. 424 kpk oraz art. 7 kpk jak również art. 8 kpk. W zaistniałej w sprawie niniejszej sytuacji, wobec stwierdzonych uchybień nie jest możliwe dokonanie merytorycznej kontroli wydanego orzeczenia. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że znaczna część przedstawionych ustaleń w tym zwłaszcza tych niezwykle istotnych dla ustalenia kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucone mu czyny stanowi w istocie samo powtórzenie danych i zapisów pochodzących z dokumentów sporządzonych w innym postępowaniu oraz wyników kontroli przeprowadzonych przez Urząd Skarbowy w Ś., wydaje się, iż sąd orzekający w sprawie tej uchylił się od dokonania własnych ustaleń faktycznych jak również wnikliwej oraz rzeczowej a także wszechstronnej oceny całokształtu materiału dowodowego podczas gdy niedopuszczalne jest opieranie się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych na ustaleniach innego organu procesowego, a więc niejako "przejmowanie" ustaleń tego organu, gdyż obowiązkiem sądu jest poczynienie własnych ustaleń jako jedynie dopuszczalnej podstawy rozstrzygnięcia. Sąd musi także dokonać własnych ocen przeprowadzonych przez siebie dowodów, a ich ocena dokonana poprzednio przez inny organ nie może być dla niego wiążąca. Konieczność dokonania własnych ustaleń wynika z zasady bezpośredniości, obligującej sąd do korzystania z dowodów pierwotnych, a stanowiącej jedną z gwarancji zasady prawdy materialnej (obowiązku dążenia do dokonania ustaleń zgodnych

z rzeczywistością). To właśnie nakazy posługiwania się dowodami stanowiącymi tylko jedno ogniwo pośrednie między organem prowadzącym postępowanie a ustalonym faktem oraz osobistego zetknięcia się z takim dowodem są uzasadnieniem zakazu korzystania z "cudzych" ustaleń (podzielając stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 23 grudnia 2009 roku II Aka 152/09). Rozpoznając sprawę sąd winien dokonać właściwej, samodzielnej, przeprowadzonej w sposób swobodny oceny wszystkich zgromadzonych dowodów.

Zwrócić nadto należy uwagę, iż sąd rejonowy przypisał oskarżonemu w pkt II wyroku sprawstwo czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku a mającego polegać na tym, że w złożonych w dniach 24 marca 2011 roku i 26 maja 2011 roku w urzędzie Skarbowym w Ś. woj. (...), korektach deklaracji VAT – 7 dla podatku od towarów i usług za styczeń, luty, marzec 2011 roku w związku z prowadzoną firmą (...) związaną ze sprzedażą artykułów spożywczych, przemysłowych, skór oraz w zakresie chowu i hodowli drobiu oraz sprzedaży złomu stali przez podanie danych niezgodnych z stanem rzeczywistym – wskutek niezasadnego odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych przez sklepy T., A., C., L., B. I., M., C., sklep firmowy M. zawiązując podatek naliczony wskazany w deklaracjach VAT – 7 za styczeń 2011 roku o kwotę 7.829,00 zł za luty 2011 roku o kwotę 6.894,00 zł za marzec 2011 roku o kwotę 7.871,00 zł wskutek stosowania niewłaściwej stawki podatku Vat w wysokości 5% w stosunku do zwierząt żywych (kur) gdy właściwa stawka wynosiła 8 % - wprowadził w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 13.701,00 zł tj. za styczeń 2011 roku w kwocie 5. 525, 00 zł za luty 2011 roku w kwocie 3.576,00 zł za marzec 2011 roku w kwocie 4.600,00 zł tj. przestępstwa z art. 76 §2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w pisemnym uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia brak jest jednakże ustaleń, opisów odnoszących się do kwestii złożenia przez wymienionego oskarżonego w dniach 24 marca 2011 roku oraz w dniu 26 maja 2011 roku w Urzędzie Skarbowym, korekt deklaracji Vat 7 dla podatku od towarów i usług za styczeń, luty, marzec 2011 roku zamieszczony został natomiast ogólny zapis, iż w odniesieniu do należności podatkowych za styczeń luty i marzec 2011 roku łączna kwota opiewa na sumę 13 701,00 zł co jest wynikiem niezasadnego odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych przez sklepy T., A., C., L., B. I., M. C., sklep firmowy M. na skutek zawyżenia podatku naliczonego wskazanego w deklaracjach vat – 7 za styczeń 2011 roku o kwotę 7.829,00 zł za luty 2011 roku o kwotę 6.894,00 zł za marzec 2011 roku o kwotę 7.871,00 zł wskutek stosowania niewłaściwej stawki podatku Vat w wysokości 5% w stosunku do zwierząt żywych (kur) gdy właściwa stawka wynosiła 8 %. Działaniem swoim oskarżony wprowadził w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. narażając na nierzetelny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 13.701,00 zł tj. za styczeń 2011 roku w kwocie 5. 525, 00 zł za luty 2011 roku w kwocie 3.576,00 zł za marzec 2011 roku w kwocie 4.600,00 zł, bez jak sygnalizowano powyżej, wnikliwego i rzeczowego odniesienia do wskazanych powyżej kwestii.

Mając na uwadze już tylko wskazane powyżej uchybienia sąd odwoławczy nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe z należyłą starannością, a następnie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego podda ocenie zgodnej z wymogami art. 7 kpk i dokona właściwej karnoprawnej oceny zachowania oskarżonego a w przypadku potrzeby sporządzenia pisemnego uzasadnienia uzasadnienie to winno odpowiadać wymogą art. 424 kpk.